

ΣΤΗΝ ναυτική περιπέτεια, που θα αφηγηθούμε σήμερα, εκτός από τον ηρωισμό των ναυτικών μας, θα διακρίνουμε ένα ακόμη στοιχείο, που ξεχωρίζει σ' όλους όσους «οργάνουν» τα πελάγη: την σύνεσι. Έτσι, πάνω απ' όλα, οι ήρωές μας, θα διακριθούν για την λογική, με την οποία αντιμετώπισαν τα μανιασμένα στοιχεία της φύσεως.

Στην αρχή, προσπάθησαν ν' αποφύγουν την αναμέτρηση μαζί τους, αλλά στο τέλος απέτυχαν, και, το σπουδαιότερο, ήττηθηκαν. Έχασαν το καράβι τους και μαζί μ' αυτό, οκτώ συναδέλφους τους...

Το ελληνικό φορτηγό «Πελαστής», ξεφόρτωνε στις 6 του περασμένου μηνός, το φορτίο του — μινεράλι — στην Ριγέα της Γιουγκοσλαβίας. Την επομένη, άφησε τον Άγιου Ιωάννου, ξεκίνησε για το Γιούργεβο, ένα κοντινό λιμάνι, για να φορτώσει ξυλεία. Καθ' όλο το διάστημα του ταξιδιού, η θάλασσα ήταν άγριεμένη. Ακόμη και όταν έφθασαν στο λιμάνι, έβλεπαν τα κύματα να σκάζουν απειλητικά στις ακτές, προμηύοντας σφοδρότερη θαλασσοταραχή. Πράγματι, όσο πέρασε η ώρα, ενώ ο «Πελαστής» φόρτωνε ξυλεία — ο καιρός χειρότερευε.

Το σκάφος παρ' ότι βρισκόταν στο λιμάνι, χτυπιόταν από τα ώργισμένα κύματα, ενώ το χιονόνερο πούπεσε μ' όβρη, έλουζε τα πρόσωπα των ανδρών του πληρώματος. Όταν φόρτωνε το καράβι, ο καιρός είχε «γίνει» πια καλά. Δεν ήταν για ταξίδι. Ο καπετάνιος, Θεόδωρος Μπελέσης, επικοινωνήσε με τις γιουγκοσλαβικές αρχές του Γιούργεβο, και εκείνες του υπέδειξαν ένα άπαγε μέρος, για να «ποδήση», μέχρις ότου περάσει η «μπύρα» — ο τοπικός κυκλών — που φθάνει τα 15 μπόφορ την ώρα.

Το «Πελαστής» ξεκίνησε για το άραξοβόλι, μέσα σε μια πραγματική κόλαση από δαιμονισμένο αέρα, χιονόνερο και πελώρια κύματα. Σαν έφθασε εκεί, έριξε άγκυρα, και το πλήρωμα του, ήσυχο σχετικά, αφιερώθηκε σ' άπασχολήσεις, που θα «σκοτώναν» την ώρα του. Μόνο ο καπετάνιος έριχνε που και που μια ματιά στον καιρό και μουρμούριζε:

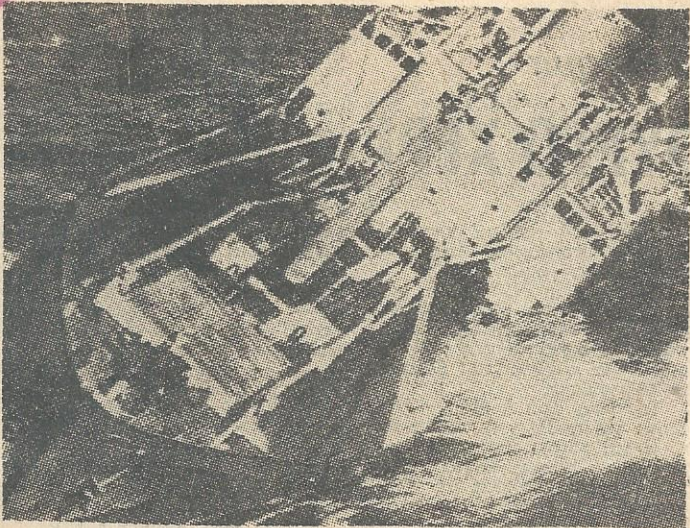
— ΑΜΟ πράγμα και τουτο. Τόση θάλασσα... Και να σκεφθής ότι μας υπέδειξαν άπαγεμο μέρος, έλεγε στο πλήρωμα.

Το καράβι, κι' εκεί, χτυπιόταν στα γερά. Οι μηχανές, που δούλευαν, για να το κρατούν κόντρα στον καιρό, μόλις κατώρθωναν να πετύχουν τον σκοπό τους. Ο αέρας ήταν δυνατός μ' α καείς δέν φανταζόταν το κακό. Σε λιμάνι βρισκόντουσαν!...

— Πάμε να κοιμηθούμε Χρήστο, είπε στον συνάδελφό του, ο Άντωνης Μπίτσας, μαθητευόμενος μηχανικός.

— Λες να πάμε για ύπνο;... — Πάμε, δεν «τρέχει» τίποτα!!

Και σίγουροι ότι το καράβι βρισκόταν σε ασφάλεια, πήγαν στις καμπίνες τους, όπως, όλο, σχεδόν το πλήρωμα...

«Είδαμε τον «Πελαστή» να γέρνει δεξιά και να καταποντίζεται, συμπαρασύροντας στον ύγρο τάφο του και τον πλοίαρχο Θεόδ. Μπελέση, που δεν θέλησε να τον εγκαταλείψει».

ΣΕΛΙΔΕΣ ΝΑΥΤΙΚΟΥ ΗΡΩΪΣΜΟΥ

**Δέν νίκησαν
όλοι τόν Χάρο**

ΤΟ ΚΑΚΟ ήρθε γρήγορα και άπροσδόκητα, μέσα στην πυχτή νύχτα: την ώρα — κατά τις 3 τα μεσάνυχτα — κοιμόντουσαν όλοι στις ζεστές κουβέρτες τους, και την άλλη πάλευαν με τα παγωμένα κύματα, προσπαθώντας απεγνωσμένα να κρατηθούν στη ζωή.

Η τρομαχτική, άνεμοθύελλα, που σάρωνε την Αδριατική, έκοψε τις άγκυρες του καραβιού, τ' άρπαξε, και το έσπρωξε βίαια στα γιουγκοσλαβικά βράχια...

— Σηκωθήτε! Πνιγώμαστε! άκούστηκε μια φωνή μέσα στη νύχτα.

Πετάχτηκαν όλοι από τα κρεβάτια τους έντρομοι, σαν να είχαν δη κακό όνειρο και πριν προλάβουν να ντυθούν, το καράβι τους είχε, ήδη «βρή» τα κοφτερά βράχια.

— Πάει το καράβι, φώναξε ο υποπλοίαρχος Ανδρέας Παλαιολόγος. Και πριν προλάβει να συνεχίσει ένα δεύτερο χτύπημα, άνοιξε ένα πελώριο ρήγμα στα πλευρά του. Τα νερά άρχισαν να μπαίνουν στο μηχανοστάσιο. Ολόκληρο το σκάφος πλημμύρισε... Τα φώτα έσβησαν... Φωνές αγώνιας, άκούστηκαν μέσα σε κείνη την κόλαση.

Η αναμέτρηση με τον χάρο, που ένεδρευε μέσα στο κουφάρι του σπασμένου καραβιού, είχε άρχισει. Μια αναμέτρηση, που άλλους ανέδειξε νικητές, κι' άλλους τους πρόσφερε θυσία στην μανιασμένη θάλασσα...

ΑΙ ΑΦΗΓΗΣΕΙΣ

ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΕΣ είναι αι αφηγήσεις των διασωθέντων ναυτικών μας, που άνηκαν στο πλήρωμα του «Πελαστής» και που έδωσαν μάχη πραγματική για την ζωή τους.

Ο Σωτήρης Νίτσουγλου, άρ

πό την Αϊδηφό, θαλαμηπάλος του σκάφους, αφηγείται σχετικά:

«Βρεθήκαμε πολύ κοντά, στην θάλασσα, εγώ και ο Φωτιάδης, προσπαθώντας να φτάσω στους βράχους, μου φεύγει σε μια στιγμή το σωσίβιο. Μά, για καλή μου τύχη, είδα μια κουλούρα με φώς, ειδική για τα ναυάγια. Έκανα βουτιά και βγαίνοντας στην επιφάνεια, την πέρασα στην μέ-

Το τραγικό και αναπάντεχο ναυάγιο του φορτηγού «Πελαστής» έξω από τις γιουγκοσλαβικές ακτές

ση μου. Έκείνη την στιγμή άκουσα μια φωνή κοντά μου: «Βοήθεια, πνιγώμαι!». Σήκωσα το φώς ψηλά και είδα τον Φωτιάδη, τον ηλεκτρολόγο, που πάλευε με τα κύματα. Κολύπησα ως το μέρος του, του έδωσα το χέρι μου, τον τραβήξα και βγήκαμε στον βράχο. Την ίδια στιγμή είδαμε τον «Πελαστή» να γέρνει δε-

ξιά και να καταποντίζεται συμπαρασύροντας στον ύγρο τάφο του και τον πλοίαρχο Θεόδωρο Μπελέση, που δεν θέλησε να τον εγκαταλείψει. Φώναζε άπελπισμένα, καθώς το καράβι τον έπαιρνε μαζί του. Μά ποιός μπορούσε να τον βοηθήσει...

«Μετά άνέβηκα με τον Φωτιάδη σ' ένα λόφο, όπου βρήκα και μερικούς από τους άλλους συναδέλφους μου. Ύστερα από πέντε λεπτά, άφου πήραμε άνάσα, διασκορπιστήκαμε, να βρούμε ένα ύπνημο μέρος, για να μην παγώσουμε. Το χιονόνερο και ο παγωμένος αέρας έκαναν την θερμοκρασία να φθάνη 25ο υπό το μηδέν...».

Συγκλονιστική είναι, επίσης, και η αφήγηση του Γιάννη Νίτσουγλου, άδελφού του προηγούμενου:

«...Μόλις πρόλαβα να φορέσω ένα πουκάμισο και το παντελόνι μου, κι' έσβησαν τα φώτα. Ευπόλητος, όπως ήμουν, ψάχνοντας να βρω την έξοδο, πάτησα σε κάτι σπασμένα μπουκάλια και έκοφα, αρκετά βαθειά το πέλμα μου. «Πάει, χάθηκα, σκέφθηκα κι' ένα ριγος διαπέρασε το κορμί μου. Μά, παρ' όλον τον πόνο και την αίμορραγία, κατόφερα να βγω από εκεί μέσα, να βρω ένα σωσίβιο και να πέσω στη θάλασσα...».

Η ΘΥΣΙΑ

ΕΤΣΙ χάθηκε το «Πελαστής» κι' έτσι σώθηκαν οι άνθρωποι, που μ' άφηθήκαν την περιπέτεια του ελληνικού φορτηγού και μαζί μ' αυτούς και ο β' πλοίαρχος Άν. Παλαιολόγος, καθώς και ο Άγγελος Φωτιάδης. Αυτή είναι η τραγική ιστορία, που στοίχισε την ζωή οκτώ Έλλήνων ναυτικών, που χάθηκαν τόσο άπροσδόκητα, τών: Θε-

οδάρου Μπελέση, Ν. Άντύπα, Χρ. Νικολού, Γ. Μπαρμπάση, Νικ. Μόσχου, Ευσ. Εμμανουήλ, Άν. Μπίτσας και Κων. Μικράκη.

Μια ακόμη διαδική θυσία στον άχόρταγο Ποσειδώνα, που κάθε τόσο ζητάει να περνοήσει ανθρώπινες ζωές, για να γαληνέψει λίγο...

Βασ. Κουτούζης

— Χωριστους λογαριασμούς, παρακαλώ.

ΚΟΥΤΟΥΖΙΣ

Από: Yannis Dimitropoulos <yank_o@yahoo.com>
Αποστολή: Δευτέρα, 15 Ιουλίου 2019 7:01 μμ
Προς: kutuzi@otenet.gr; info@koutouzis.gr
Θέμα: Ναυάγιο του "Πελταστή"

Αγαπητέ κ. Κουτουζή,

Στην ιστοσελίδα σας [<http://www.koutouzis.gr/metaxas.htm>] βρήκα μια ενδιαφέρουσα αναφορά - τίτλος μόνο- στο ναυάγιο του Πελταστή (1968, τότε Γιουγκοσλαβία), για το οποίο έμαθα μόλις πρόσφατα από φίλους στην Κροατία, όπου ζω και εργάζομαι τα τελευταία χρόνια.

Έχω συλλέξει μερικές πληροφορίες για το συμβάν και ευχαρίστως θα τις μοιραστώ μαζί σας. Γράφω και δημοσιεύω κείμενα σχετικά με την περιοχή (και τις ελληνικές της διασυνδέσεις) στον ελεύθερο χρόνο μου και θα με ενδιέφερε αν έχετε αντίγραφο από το συγκεκριμένο τεύχος του Θησαυρού στο οποίο αναφέρεστε.

Δείγμα γραφής για ένα γνωστό πλοίο συνδεδεμένο και αυτό με την περιοχή της Ριέκα, θα δείτε στον ακόλουθο σύνδεσμο: <http://amagi.gr/content/o-eftapsyhos-glaros>

Μπορείτε να επικοινωνήσετε μαζί μου και τηλεφωνικά στο 6947-671267.

Με εκτίμηση,

Γιάννης Δημητρόπουλος

--

Yannis Dimitropoulos
Civil & Transport Engineer, MSc
Writer, blogger, traveller & walker
yank_o@yahoo.com